

רוחמלי ובוואמלי קענאקיס האצחויקיס

תומר רוזן גרייס

פרק 7: הטרמפולינה

הבית של רומלי ואמא ואבא שלו הענקים היה אמנם ענקי, אבל לא ענקי מספיק בשביל שעוד ענק אחד יישן בתוכו. לכן החליטו רומלי ובוואמלי לישון בחוץ על הדשא. אמא ענקה נתנה להם שמכה גדולה והם פרשו אותה על הדשא, שכבו על הגב והביטו בכוכבים.

"הנה כוכב נופל!" קרא לפתע בוואמלי, וגם רומלי ראה אותו – פס של אור כחל מבהיק שחלף בשמים השחרים.

"זה אומר שמשוהו מיחד יקרה מחר," התלהב רומלי, "ככה אמא שלי תמיד אומרת לי."

"באמת?" שאל בוואמלי ופהק פהוק גדול. "אז בוא נישן, כדי שיהיה לנו כוח לעשות דברים כיפיים מחר."

הם היו כל כך עיפים, שהם פשוט נרדמו.

כשהם קמו למחרת בבקר, באמת הייתה להם הפתעה. איש שליח בא והביא למשפחתו של רומלי הזמנה לבוא לעמק העשב הסגל כדי לראות ולנסות טרמפולינה חדשה שמלך ארץ הענקים החליט לתת במתנה לאזור גבעות הענקים.

רומלי ובוואמלי התרגשו מאוד. "טרמפולינה? איזה מין דבר זה?"

"זה משוהו כזה שקופצים עליו," הסבירה אמו הענקית של רומלי.

רומלי ובוואמלי יצאו לדרך מיד. הם עברו בדרך ליד הבית של בוואמלי, והוא עצר כדי להגיד לאמא ולאבא שלו שלום. הם גם שתו שם מיץ, ואחר כך המשיכו לבדם לעבר עמק העשב הסגל.

כשהגיעו לשם, הם נדהמו לגמרי. טרמפולינה ענקית נאצה על קרקעית העמק, וענקים וענקיות צעירים מכל הסביבה הגיעו כדי לנסות לקפץ עליה.

ענקית אחת שקראו לה קונינה עלתה עליה ונסתה לקפץ – אבל בקשי יצא לה זנוק אחד עלוב.

"אני אראה לך איך לקפץ, " קרא ענק אחד. היא גרדה מהטרמפולינה והוא עלה עליה והתחיל לנתר מעלה ומטה, כשהוא מכופף את הברכיים ואת הגב שלו. כל קפיצה שלו הייתה גדולה וגבוהה יותר מקודמתה. הוא קפץ וקפץ, עד שהברכיים שלו הגיעו לגובה של ברוש ענקי שצמח שם. כלם מחאו לו כפיים.

רומלי ובומלי התקרבו עוד יותר. "אתה רוצה לעלות על הטרמפולינה?" שאל בומלי.

"בטח, ואתה?" שאל רומלי.

"כן, בטח, זה נראה ממש כייף!" ענה בומלי.

בינתיים, הענק הקודם גרד מהטרמפולינה והמקום התפנה.

"נו, לך תנסה ראשון," אמר לו רומלי.

"טוב," אמר בומלי ועלה על הטרמפולינה.

הוא התחיל לנתר נתורים קלים, ואחר כך עבר לקפיצות גדולות יותר, ואז זנק יותר ויותר חזק, יותר ויותר גבוה.

"זה כף! זה ממש אדיר!" הוא שאג למטה אל חברו רומלי. "אתה חוב לנסות את זה!" והוא זנק אז פתאום כל כך גבוה, שהוא עף אל ראש הגבעה הקרובה ונחת עליה!

כל העמק השתתק לרגע – כלם היו המומים, ואז כלם פרצו בצחלות ובקריאות הפתעה.

"הוא נשאר שם! ראיתם אותו? הוא קפץ ולא חזר! תראו אותו, הוא שם למעלה על הגבעה! איזה כף לו... איזה פחד..." אמרו בהתרגשות ענקיות וענקים מכל עבר.

רומלי בקש להיות הבא בתור, כדי לעלות אל בומלי חברו אל ראש הגבעה. הוא נתר על הטרמפולינה והתחיל לקפץ למעלה ולמטה בכל כוחו.

ואז, פתאום הוא הצליח לקבל מספיק תנופה ונתן זנוק כביר – ולאן הוא הגיע? הוא טס עד לעננים!

ואז הוא צנח מהעננים בחזרה למטה ונחת לצדו של בומלי על הגבעה.

וזה כאב. הוא נפל על האדמה ונחבט ונחבל – אף ראשו היה שלם, וגם כל דדיו ורגליו היו שלמות ולא שבורות, וזה היה הכי חשוב.

אבל אתם יודעים איך זה קרה שהוא לא התרסק לגמרי?

כי הוא נפל בדיוק על רומלי! – על רומלי, ששכב לו שם למעלה על גבו והסתכל אל העננים בשמים שמעליו! הוא ראה את בומלי מגיע בזנוק מלמטה, פוגע בעננים ונוחת בחזרה, ולפני שהוא הספיק לקלט מה זה הגוש הגדול שצנח עליו מלמעלה, הוא הרגיש חבטה אדירה, ובומלי צנח על פָּרְסו.

נו, אתם יכולים לתאר לעצמכם איך זה היה, ואיך שניהם הרגישו...

האמת היא, ששניהם היו כל כך המומים, עד שבהתחלה הם לא אמרו שום דבר. ואז רומלי נאנק. "איי..." הוא פלט – "איי..." כזה צרוד ומתוח, חלוש ומחספס, "איי..."

ובומלי בתשובה השיב לו "אוחחח..." וגם הוא נשמע כאלו הוא צרוד וסובל.

"אני תקוע..." נאנק רומלי.

"ואני המום..." פלט בומלי, ונסה להזיז את רגלו. "תנסה להזיז אותי, רומלי, אני בקשי מסגל לזוז."

"אתה לא מסגל לזוז? אני זה שתקוע פה מתחתיך!" נאנח רומלי.

"אז אולי ננסה ביחד?" הפציר בומלי. "אחת-שתיים-שלוש. אתה תנסה לשפף אותי מעליך, טוב?"

"טוב", אמר בומלי.

אז רומלי דחף קצת מלמטה ונסה להרים את רגלו ואת הכרס שלו, ובומלי נסה להתגלגל מעליו, ואחרי שהם נסו ככה כמה רגעים, בומלי התחיל להחליק הצדה והתגלגל והחליק לצדו של רומלי.

"או, סוף סוף... נאנח רומלי בהקלה. "כבר כמעט לא נשמתני! אתה כמעט מחצת אותי!"

"אוי, בומלי, אל תגזים, רטן בומלי. "גם לי עדיף שזזתי ממך סוף סוף..."

בינתיים, הענקים והענקיות הצעירים למטה המשיכו לקפץ ולנתר על הטרמפולינה הענקית, שמלאה כמעט את כל העמק. מדי פעם מישהו מהם זנק מספיק חזק בשביל להגיע עד הגבה של ראש הגבעה, ואז רומלי ובומלי ראו אותו מופיע פתאום מולם כאלו הוא תלוי באויר, וחוזר וצונח למטה!

זה היה די משעשע, לראות אותם ככה – ענקים ענקיים מזנקים למעלה וצפים לרגע באויר, כמו פופקורן שקופץ באויר מהסיר...

אחרי שהם צפו במחזה כמה זמן, אמר רומלי, "אתה יודע בומלי, כבר נמאס לי לשבת כאן למעלה. אני רוצה לעשות משהו."

"כבר לא כואב לך?" שאל בומלי.

"לא. ולך?" ענה רומלי.

"לי עוד כואב קצת מזה שנפלת עלי, הודה בומלי, "אבל אני כבר מתחיל להרגיש די בסדר."

"טוב, יפי, אז יש לי רעיון מעלה," אמר רומלי.

"באמת? מה הרעיון שלך?" שאל בומלי.

"בוא נקפץ בחזרה אל הטרמפולינה מלמעלה," ענה רומלי.

"אדיר!" קרא בומלי בהתלהבות. "זה בדיוק מה שהיינו צריכים! רעיון אדיר כזה!"

"בוא נתקרב לקצה הצוק פה," אמר רומלי.

התקרבו שניהם אל קצה הצוק, ונופפו בידיהם למי שהיה למטה. בומלי עשה להם סימנים שהוא רוצה לקפץ למטה, ורומלי עשה להם סימנים שהם זוזו כלם הצדה.

אבל רומלי לא התאפק, וקפץ קצת מהר מדי, והפחיד כמה ענקים שבדיוק גרדו מהטרמפולינה. ובגלל זה הם תפסו אותו כשהוא נחת, ולא נתנו לו לקפץ בחזרה למעלה.

"תעזבו אותי!" צעק רומלי ונסה לנער אותם מעליו.

ראה בומלי מלמעלה שרומלי בצרות – ומיד קפץ אחריו. הוא נחת על הטרמפולינה בעצמה רבה, זנק שוב באויר, וכשחזר ונרד למטה הוא תפס את שני הענקים שהחזיקו את רומלי והעניף אותם הצדה.

בומלי נחלץ מידיהם וקרא לרומלי, "בוא נברח! לפני שכלם יתפסו אותנו עוד פעם!"

אז הם רצו דרך קהל הענקים העצום, התפתלו ביניהם ופלסו להם דרך, עד שהצליחו להגיע לקצה העמק. מתנשפים ומתנשמים, הם הביטו זה בזה ונענעו בראשיהם.

"זה הנה כוף!" התנשם בומלי.

"אבל הספיק לנו עכשיו," התנשף רומלי.

"נכון, רק שלא יתנפלו עלינו עוד פעם," מלמל בומלי.

"בוא נרוץ רחוק מכאן," הציע בומלי, וכמובן שבומלי הסכים מיד – והם התרחקו בצעדים ענקיים לתוך היער האפל.

